

Arrest

nr. 180 024 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. LORENZETTI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij wordt als volgt gemotiveerd:

"Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [D.]

[...]

nationaliteit: Georgië

*wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 07.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

x De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes/acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 26.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Veurne tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel het volgende aan: "Schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet Schending van de materiële motiveringsverplichting (Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur) Schending van de zorgvuldigheidsplicht Schending van het redelijkheidsbeginsel".

Hij betoogt als volgt:

"11.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

I 2 ° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3,

§ 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2 °, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet impliceert aldus dat de duur van een inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

11.1.2. Bij het afleveren een inreisverbod dient het bestuur te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo onder meer de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Daarbij komt overeenkomstig het redelijkheidsbeginsel dat de motieven de redenen zijn van een bestuurshandeling en dat deze enkel maar aanvaardbaar kunnen zijn als ze redelijk zijn.

Meer concreet is het redelijkheidsbeginsel aldus het laatste aspect van de motivering aangezien het de ultieme toets is of een overheidsbesluit al dan niet kennelijk onredelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt bovendien aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954)

Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een inreisverbod alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

11.1.3. In de thans bestreden beslissing worden de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet én de bovenvernoemde principes evenwel ferm met de voeten getreden.

Eveneens wordt de bestreden beslissing verre van gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Verzoekende partij dient namelijk vooreerst te constateren dat verwerende partij foutief gemotiveerd heeft.

Verwerende partij houdt voor dat verzoekende partij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Veurne tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

Dit is echter niet correct.

Verzoekende partij werd louter veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 9 maanden en kreeg voor het overige een gevangenisstraf met uitstel opgelegd.(stuk 3)

Daarnaast dient verzoekende partij vast te stellen dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden om de duur van het inreisverbod vast te stellen.

Nochtans werd dergelijk richtsnoer uitdrukkelijk opgelegd door de wetgever.

In casu dient verzoekende partij vast te stellen dat verwerende partij eerder op quasi automatische wijze een inreisverbod van acht jaar heeft opgelegd en daarbij geen rekening heeft gehouden met de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

Vooreerst benadrukt verzoekende partij dat artikel 74/11 in de mogelijkheid voorziet voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen doch geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar de wettelijke mogelijkheid vervat in artikel 74/11 verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing aldus geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van acht jaar op te leggen) schragen.

Daarnaast is verzoekende partij eveneens van mening dat het onzorgvuldig en onbegrijpelijk is waarom hem zondermeer een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

Verzoekende partij wijst evenzeer op het feit dat het onmogelijk is dat het bestuur alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw heeft genomen ter beoordeling alvorens tot een beslissing te komen. Dergelijke afweging diende verwerende partij nochtans te maken.

Verzoekende partij heeft namelijk een vriendin in Griekenland. Ten gevolge van betreffend inreisverbod zou verzoekende partij eveneens zijn partner niet meer kunnen zien. Met dergelijk gegeven hield verwerende partij geen rekening, laat staan dat zij zich hierover informeerde.

Het is dan ook schrijnend dat verwerende partij met het inreisverbod verzoekende partij hoe dan ook de mogelijkheid wil ontnemen zijn partner in de nabije toekomst nog te kunnen zien.

Het onderhavig inreisverbod zou verzoekende partij namelijk niet langer toelaten naar de Schengenzone, en aldus naar Griekenland, af te reizen.

Dit is allesbehalve ernstig en geeft nogmaals aan dat de verwerende partij haar verplichting om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding niet nagekomen is.

Het staat dan ook ontegensprekelijk vast dat verwerende partij zich allesbehalve op afdoende wijze geïnformeerd heeft over alle relevante elementen om met kennis van zake een beslissing te kunnen nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing wederom geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van acht jaar kiest en niet voor een mindere termijn of weigert in een uitzondering te voorzien met betrekking tot Griekenland.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van acht jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een variërende termijn (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van acht jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administrative rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

4.1.2. IX- motivering moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt

4.3.2.1. Het onderscheid tussen een gebonden en een discretionaire bevoegdheid

182. Bij een gebonden bevoegdheid laat de toepasselijke regelgeving geen beoordelingsruimte voor de overheid: de wet bepaalt de inhoud of het voorwerp van de beslissing die het bestuur moet nemen wanneer de voorgeschreven voorwaarden vervuld zijn.

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, beschikt het bestuur over een discretionaire bevoegdheid. Dergelijke beleidsvrijheid is evenwel geen vrijbrief voor een willekeurige of onredelijke beslissing. Een beoordelingsvrijheid, hoe ruim ook, heeft immers steeds de redelijkheid als grens (1.09),

Voorbeelden van gebonden bevoegdheden zijn. .

~ de verplichting voor de overheid om na een vergelijkend examen de benoemingen te doen in volgorde van het behaalde resultaat. J),

- de verplichting voor de overheid om een ambtenaar die tweemaal achtereen negatief werd beoordeeld te ontslaan, wanneer het statuut het bestuur terzake geen beoordelingsruimte laat (111);

- een bevordering in een vlakke loopbaan;

- het nemen van de beslissing "geslaagd" ten aanzien van studenten die alle voorwaarden vervullen om geslaagd te worden verklaard;

- het toekennen van socialezekerheidsuitkeringen en van het bestaansminimum, zodra alle voorwaarden vervuld zijn;

- de inkohiering van belastingen (112).

Voorbeelden van discretionaire bevoegdheden zijn:

- benoemingen en bevorderingen naar keuze (113);

- de keuze van de aannemer na een offerteaanvraag (! 14);

- het al dan niet opleggen van een tuchtstraf en het bepalen van de strafmaat (115);

een beslissing tot het al dan niet beschermen van een monument of landschap en het opleggen van erfdiensbaarheden en beperkingen aan het eigendomsrecht (116);

een beslissing tot het al dan niet opnemen van een goed in de inventaris van leegstaande en/of verwaarloosde bedrijfsruimten (1.17);

- het nemen van beslissingen over het al dan niet slagen van een student wanneer de betrokkene niet aan alle voorwaarden voldoet om geslaagd te worden verklaard (bv. één tekort) (118);

- de keuze voor de toepassing van de spoedprocedure bij onteigenen m.a.w. het van toepassing verklaren van de Wet van 26 juli 1962 (119).

43.2.2. Gevolgen van het onderscheid voor de motiveringsplicht

183. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel uitlokt ontstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet (120) en wordt bevestigd door de Raad van State (121).

Bij een gebonden bevoegdheid volstaat bijgevolg de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van het betrokken artikel vervuld zijn (122). Wanneer bijvoorbeeld uit het toepasselijk ambtenarenstatuut voortvloeit dat de beoordeling "onvoldoende" tweemaal na elkaar automatisch de definitieve ambtsneerlegging van het personeelslid tot gevolg heeft, volstaat de vaststelling dat de voorwaarden

voor de toepassing van dit artikel vervuld zijn, als motivering voor de beslissing waarbij de betrokkene definitief arbeidsongeschikt wordt verklaard (123).

Bij de berekening van een uitkering volstaat een verwijzing naar de door de wet opgelegde berekeningswijze en naar de feitelijke elementen waarop ze wordt toegepast (124). De berekeningswijze geldt m.a.w. als motivering voor beslissingen die betrekking hebben op geldsommen (125).

Bij de beslissing over het al dan niet geslaagd zijn van studenten zal de examencommissie bij évidente gevallen, bv. bij studenten die niet het vereiste globale percentage behalen om te slagen en meerdere tekorten hebben» niet moeten verwoorden waarom de betrokkene met geslaagd is (126). Dit volgt louter uit de punten

Bij gemeentelijke belastingen is elke inkohiering een administratieve rechtshandeling die formeel moet worden gemotiveerd (127)» maar de motivering zal in dit geval bestaan in een eenvoudige verwijzing naar het toepasselijke artikel van het gemeentelijk reglement (128).

De weigering van een bouwvergunning is voldoende gemotiveerd door de vermelding dat de constructie in strijd is met de bestemmingsvoorschriften wanneer geen enkele bepaling de overheid de mogelijkheid biedt tot afwijking (129).

Het bevel aan een vreemdeling ont het grondgebied te verlaten is voldoende gemotiveerd door een verwijzing naar het artikel van de Vreemdelingenwet dat nauwkeurig de redenen opsomt die dergelijk bevel mogelijk maken (130).

Wanneer de overheid gebonden is door een advies, zal de motiveringsplicht uiteraard beperkter zijn dan wanneer de overheid kan afwijken van een advies.

184. Wanneer blijkt dat de overheid op grond van een gebonden bevoegdheid niet anders kon dan die bepaalde beslissing nemen, zal het middel van de schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen als niet nuttig van de hand worden gewezen (131). De betrokkene heeft in dit geval immers geen belang bij een vernietiging wegens een schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ook zonder deze schending het resultaat hetzelfde zou zijn, nl. inhoudelijk dezelfde beslissing.

185. Hoe grote de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (132). De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt (133).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tassen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreidere motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (134).

Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel (135).

In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur (136).

Alleen wanneer de overheid zich aansluit bij de wettelijk vereiste voorafgaande adviezen kan een summiere motivering, waarin de overheid zich hierbij aansluit volstaan (137), indien uiteraard het advies zelf afdoende gemotiveerd is en aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht (138).

11.1.4. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van acht jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In weerwil van wat de bestreden beslissing voorhoudt, is er van enige proportionaliteit geenszins sprake.

1.5. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod niet alleen verkeerdelijk toepassing maakte van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet maar alsook een schending inhoudt van de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.4. In het administratief dossier bevindt zich het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juni 2016 waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Het beroep dat tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten werd ingesteld werd verworpen bij arrest nr. 179 905 van 21 december 2016. Hieruit blijkt dat verzoeker geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten. Dit werd gegrond op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Vermits het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn liet om vrijwillig het land te verlaten, dient een inreisverbod te worden opgelegd conform het gestelde in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij in zijn geval de mogelijkheid doch niet de verplichting heeft om een inreisverbod op te leggen.

2.5. Uit artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet volgt dat indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, het inreisverbod zeker drie jaar bedraagt en dat dit meer dan vijf jaar kan bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2.6. In casu heeft verweerder gemotiveerd dat de duur van het inreisverbod 8 jaar is omdat verzoeker wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, *“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 26.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Veurne tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden. Betrokkene werd niet erkend als vluchteling. Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft*

geen officiële verblijfplaats in België. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat verweerder zou hebben nagelaten te motiveren waarom hij een inreisverbod van acht jaar oplegde of dat verwerende partij op *“quasi automatische wijze”*, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken, een inreisverbod van acht jaar heeft opgelegd. Door louter te beweren dat het *“onmogelijk is dat het bestuur alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw heeft genomen”* en dat het onbegrijpelijk is waarom een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd, toont verzoeker geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en evenmin van de motiveringsplicht. Waar verzoeker nog aanvoert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn vriendin in Griekenland, dient de Raad op te merken dat uit de stukken in het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een vriendin heeft. In een vragenlijst van 29 april 2016 die zich in het administratief dossier bevindt, wordt verzoeker gevraagd of hij een stabiele relatie in België heeft, waarop hij ontkennend antwoordt. Verzoeker had hierbij de gelegenheid om te vermelden dat hij een vriendin in Griekenland had; de zorgvuldigheidsplicht geldt immers voor beide partijen. Verzoeker kan verweerder dan ook niet verwijten zich daarover niet te hebben geïnformeerd of op dit vlak de zorgvuldigheidsplicht te hebben geschonden. Het geheel klemmt des te meer aangezien zich in het administratief dossier tevens de neerslag bevindt van een interview van verzoeker op 23 mei 2016. Hieruit blijkt dat verzoeker verklaart gehuwd te zijn met J.R. in Georgië. Ook hier vermeldde hij niet het bestaan van een Griekse vriendin. Bij het verzoekschrift wordt ook geen bewijs hiervan geleverd. Verzoekers gehele betoog dat hij koppelt aan het bestaan van zijn Griekse vriendin is dan ook niet dienstig.

2.7. Verzoeker voert verder een uitgebreid betoog over de discretionaire bevoegdheid van verweerder inzake de duur van het inreisverbod, maar hiermee toont hij niet aan dat de duur van het inreisverbod gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken en die vermeld worden in de bestreden beslissing, onevenredig lang zou zijn. De Raad merkt nog op dat verzoeker nergens in concreto de beoordeling van de verwerende partij betwist dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

2.8. Waar verzoeker nog meent dat verweerder foutief heeft gemotiveerd omdat hij slechts een effectieve gevangenisstraf kreeg van 9 maanden en voor het overige slechts een gevangenisstraf met uitstel kreeg opgelegd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing het heeft over een definitieve straf en niet over een effectieve straf van 18 maanden.

2.9. Verzoekers overtuiging ten slotte dat in de bestreden beslissing de aangehaalde bepaling en beginselen van behoorlijk bestuur *“ferm met de voeten [worden] getreden”* en de theoretische uiteenzetting die hij dienaangaande geeft, kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA